

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο πενταμελές τμήμα)

της 12ης Ιουλίου 2023*

«Εμπορική πολιτική – Προστασία από τις συνέπειες της εξωεδαφικής εφαρμογής ορισμένων νόμων που θεσπίστηκαν από μια τρίτη χώρα – Περιοριστικά μέτρα που έλαβαν οι Ηνωμένες Πολιτείες κατά του Ιράν – Δευτερογενείς κυρώσεις που εμποδίζουν φυσικά ή νομικά πρόσωπα της Ένωσης να έχουν εμπορικές σχέσεις με τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούν τα εν λόγω μέτρα – Απαγόρευση συμμόρφωσης με τους εν λόγω νόμους – Άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 2271/96 – Απόφαση της Επιτροπής με την οποία παρέχεται σε νομικό πρόσωπο της Ένωσης η άδεια να συμμορφωθεί με τους εν λόγω νόμους – Υποχρέωση αιτιολόγησης – Αναδρομική ισχύς της άδειας – Συνεκτίμηση των συμφερόντων της επιχείρησης την οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα της τρίτης χώρας – Δικαίωμα ακρόασης»

Στην υπόθεση T-8/21,

IFIC Holding AG, με έδρα το Ντίσελντορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Franz και N. Bornemann, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον M. Kellerbauer,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Clearstream Banking AG, με έδρα το Eschborn (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Schmitt και T. Bastian, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, A. Μαρκουλλή (εισηγήτρια), S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz και R. Norkus, δικαστές,

γραμματέας: S. Jund, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, και ιδίως:

– το υπόμνημα παρέμβασης που κατατέθηκε από την παρεμβαίνουσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Αυγούστου 2021,

– το υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Ιουνίου 2022 και τις παρατηρήσεις της Επιτροπής και της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Αυγούστου 2022 και την 1η Σεπτεμβρίου 2022, αντιστοίχως,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 1ης Δεκεμβρίου 2022,

έχοντας υπόψη την πρόταση αποδεικτικών μέσων της προσφεύγουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 2023, τη διάταξη περί επανάληψης της προφορικής διαδικασίας της 4ης Απριλίου 2023 καθώς και τις παρατηρήσεις της Επιτροπής επί της εν λόγω πρότασης αποδεικτικών μέσων οι οποίες κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Απριλίου 2023,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή της βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, IFIC Holding AG, ζητεί την ακύρωση της εκτελεστικής απόφασης C(2020) 2813 final της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 2020, για την παροχή άδειας, σύμφωνα με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 2271/96 του Συμβουλίου, της 22ας Νοεμβρίου 1996, για την προστασία από τις συνέπειες της εξωεδαφικής εφαρμογής ορισμένων νόμων που θεσπίστηκαν από μια τρίτη χώρα, και των μέτρων που βασίζονται σ' αυτούς ή απορρέουν από αυτούς (ΕΕ 1996, L 309, σ. 1), στην παρεμβαίνουσα, Clearstream Banking AG (στο εξής: πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση), της εκτελεστικής απόφασης C(2021) 3021 final της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2021, για την παροχή άδειας, σύμφωνα με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, στην παρεμβαίνουσα (στο εξής: δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση), καθώς και της εκτελεστικής απόφασης C(2022) 2775 final της Επιτροπής, της 26ης Απριλίου 2022, για την παροχή άδειας, σύμφωνα με το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, στην παρεμβαίνουσα (στο εξής: τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Στις 8 Μαΐου 2018, ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής ανακοίνωσε την απόφασή του να αποσύρει τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής από την πυρηνική συμφωνία με το Ιράν, η οποία υπεγράφη στη Βιέννη στις 14 Ιουλίου 2015, και να επαναφέρει τις κυρώσεις κατά του Ιράν οι οποίες είχαν αρθεί βάσει της συμφωνίας αυτής. Οι εν λόγω κυρώσεις απαγορεύουν, μεταξύ άλλων, στα πρόσωπα που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής (δευτερογενείς κυρώσεις), όπως είναι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να διατηρούν εμπορικές σχέσεις με τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον «Κατάλογο ειδικώς σεσημασμένων υπηκόων και προσώπων για τα οποία ισχύουν απαγορεύσεις» (Specially Designated Nationals and Blocked Persons List) (στο εξής: κατάλογος SDN), τον οποίο κατήρτισε το Office of Foreign Assets Control (OFAC) [Γραφείο ελέγχου των αλλοδαπών περιουσιακών στοιχείων (OFAC), Ηνωμένες Πολιτείες].

- 3 Η νυν προσφεύγουσα είναι εταιρία εγγεγραμμένη στο εμπορικό μητρώο του Amtsgericht Düsseldorf (ειρηνοδικείου Ντίσελντορφ, Γερμανία) και εδρεύει στο Ντίσελντορφ. Οι μετοχές της ανήκουν εμμέσως στο Ιρανικό Δημόσιο.
- 4 Η προσφεύγουσα κατέχει συμμετοχές σε διάφορες γερμανικές επιχειρήσεις, για τις οποίες δικαιούται μερίσματα.
- 5 Από τις 5 Νοεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται στον κατάλογο SDN.
- 6 Η παρεμβαίνουσα είναι γερμανική εταιρία. Είναι επιφορτισμένη με τον διακανονισμό τίτλων, τη φύλαξη τίτλων και τη διαχείριση ημεδαπών και αλλοδαπών τίτλων. Είναι η μοναδική τράπεζα στη Γερμανία που διαθέτει άδεια αποθετηρίου τίτλων. Η παρεμβαίνουσα είναι επιφορτισμένη, μεταξύ άλλων, με την καταβολή στην προσφεύγουσα μερισμάτων προερχόμενων από συμμετοχές της σε γερμανικές επιχειρήσεις.
- 7 Από τον Νοέμβριο του 2018 η παρεμβαίνουσα άρχισε να δεσμεύει σε χωριστό λογαριασμό τα οφειλόμενα στην προσφεύγουσα μερίσματα και να αρνείται να της τα καταβάλει.
- 8 Στις 6 Φεβρουαρίου 2020, η προσφεύγουσα άσκησε αγωγή ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν, Γερμανία) κατά της παρεμβαίνουσας ζητώντας να λάβει πληροφορίες σχετικά με το καθεστώς των μερισμάτων της και την καταβολή τους. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι, δυνάμει της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, η παρεμβαίνουσα δέσμευε τα μερίσματα που της οφείλονταν.
- 9 Η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση προσκομίστηκε από την παρεμβαίνουσα ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) με υπόμνημα της 5ης Νοεμβρίου 2020, το οποίο κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 9 Νοεμβρίου 2020, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα αναφέρει ότι έλαβε γνώση αυτής.
- 10 Όπως προκύπτει από την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, στις 8 Νοεμβρίου 2018 η παρεμβαίνουσα υπέβαλε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή αίτηση παροχής άδειας κατά την έννοια του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96.
- 11 Με την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δέχθηκε την αίτηση της παρεμβαίνουσας, παρέχοντάς της την άδεια να συμμορφωθεί προς ορισμένους νόμους των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής όσον αφορά τους τίτλους ή τα κεφάλαια της προσφεύγουσας για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών (στο εξής: επίδικη άδεια). Η δεύτερη και η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση, των οποίων η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι έλαβε γνώση στις 25 Μαΐου 2022 ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν), ημερομηνία κατά την οποία οι αποφάσεις αυτές της κοινοποιήθηκαν μεταξύ των παραρτημάτων ενός υπομνήματος της παρεμβαίνουσας, ανανέωσαν εκάστη την επίδικη άδεια για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών.

Αιτήματα των διαδίκων

- 12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·
 - να κρίνει ότι η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.
- 13 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 14 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης, ο δεύτερος σε παράβαση του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, ο τρίτος σε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και ο τέταρτος σε πλάνη εκτιμήσεως.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 15 Σκοπός του κανονισμού 2271/96 είναι, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του, να προστατευθούν η κατεστημένη έννομη τάξη, καθώς και τα συμφέροντα της Ένωσης και των φυσικών ή νομικών προσώπων που ασκούν τα δικαιώματά τους δυνάμει της Συνθήκης ΛΕΕ, ιδίως με την εξάλειψη, την εξουδετέρωση, την παρεμπόδιση ή την άλλου είδους αντιμετώπιση των αρνητικών συνεπειών των νόμων, κανονισμών και άλλων νομοθετικών πράξεων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα του εν λόγω κανονισμού (στο εξής: νόμοι του παραρτήματος) (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 35).
- 16 Το άρθρο 1 του κανονισμού 2271/96 διευκρινίζει συναφώς ότι ο νομοθέτης της Ένωσης επιδιώκει, με τα προβλεπόμενα στον εν λόγω κανονισμό μέτρα, την παροχή προστασίας από την εξωεδαφική εφαρμογή των νόμων του παραρτήματος και των μέτρων που βασίζονται σ' αυτούς ή απορρέουν από αυτούς, καθώς και την εξουδετέρωση των συνεπειών τους οσάκις η εφαρμογή αυτή θίγει τα συμφέροντα των διαλαμβανόμενων στο άρθρο 11 προσώπων, τα οποία μετέχουν στο διεθνές εμπόριο, ή/και την κίνηση κεφαλαίων και τις σχετικές εμπορικές δραστηριότητες μεταξύ της Ένωσης και τρίτων χωρών (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 36).
- 17 Από τις πέντε πρώτες αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 2271/96 προκύπτει ότι οι νόμοι που περιλαμβάνονται στο παράρτημά του αποσκοπούν στη ρύθμιση των δραστηριοτήτων φυσικών και νομικών προσώπων που υπάγονται στη δικαιοδοσία των κρατών μελών και ότι οι νόμοι αυτοί έχουν εξωεδαφική εφαρμογή. Με τον τρόπο αυτόν, οι εν λόγω νόμοι θίγουν την κατεστημένη έννομη τάξη και βλάπτουν τα συμφέροντα της Ένωσης και των ως άνω προσώπων, παραβιάζοντας το διεθνές δίκαιο και διακυβεύοντας την επίτευξη των σκοπών της Ένωσης. Η Ένωση επιδιώκει συγκεκριμένα να συμβάλλει στην αρμονική ανάπτυξη του παγκόσμιου εμπορίου

και στην προοδευτική κατάργηση των περιορισμών στις διεθνείς συναλλαγές προωθώντας, στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων μεταξύ των κρατών μελών και των τρίτων χωρών καθώς και την άρση κάθε περιορισμού στις άμεσες επενδύσεις, συμπεριλαμβανομένων των επενδύσεων επί ακινήτων, στην εγκατάσταση, στην παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών ή στην εισδοχή τίτλων σε κεφαλαιαγορές (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 37).

- 18 Στους νόμους του παραρτήματος περιλαμβάνεται και ο «Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012» (νόμος του 2012 για την ελευθερία και την καταπολέμηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων στο Ιράν), για τον οποίο, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2018/1100 της Επιτροπής, της 6ης Ιουνίου 2018, για την τροποποίηση του παραρτήματος του κανονισμού αριθ. 2271/96 (ΕΕ 2018, L 199 I, σ. 1), οι Ηνωμένες Πολιτείες ανακοίνωσαν στις 8 Μαΐου 2018 ότι παύουν την αναστολή της εφαρμογής του μετά την αποχώρησή τους από την πυρηνική συμφωνία με το Ιράν (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 38).
- 19 Τα πρόσωπα που αφορά το άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96 είναι, μεταξύ άλλων, αφενός, τα φυσικά πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους εντός της Ένωσης και είναι υπήκοοι κράτους μέλους και, αφετέρου, τα νομικά πρόσωπα που έχουν συσταθεί εντός της Ένωσης (βλ. άρθρο 11, σημεία 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού).
- 20 Για την επίτευξη των σκοπών που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 15 έως 17 ανωτέρω, ο κανονισμός 2271/96 προβλέπει διαφόρων ειδών κανόνες. Συγκεκριμένα, για να προστατευθούν η κατεστημένη έννομη τάξη και τα συμφέροντα της Ένωσης, το άρθρο 4 του κανονισμού αυτού προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι δεν αναγνωρίζεται ούτε κηρύσσεται εκτελεστική οιαδήποτε απόφαση η οποία έχει ληφθεί εκτός της Ένωσης κατ' εφαρμογήν των νόμων του παραρτήματος ή των μέτρων που βασίζονται σ' αυτούς ή απορρέουν από αυτούς. Για τον ίδιο σκοπό, το πρώτο εδάφιο του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού απαγορεύει, κατ' ουσίαν, σε κάθε πρόσωπο το οποίο εμπίπτει στο άρθρο 11 να συμμορφώνεται προς τους νόμους του παραρτήματος ή προς τα μέτρα που βασίζονται σ' αυτούς ή απορρέουν από αυτούς, πλην όμως το δεύτερο εδάφιο του ίδιου άρθρου 5 προβλέπει ότι είναι δυνατόν να επιτραπεί, ανά πάσα στιγμή, στους ενδιαφερομένους να συμμορφώνονται πλήρως ή μερικώς προς τους νόμους αυτούς, στο βαθμό που η μη συμμόρφωσή τους θα έβλαπτε σοβαρά τα συμφέροντα των ιδίων ή της Ένωσης. Εξάλλου, για να προστατευθούν τα συμφέροντα των προσώπων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96, το άρθρο 6 αυτού προβλέπει ότι όποια από τα πρόσωπα αυτά μετέχουν σε δραστηριότητα προβλεπόμενη στο άρθρο 1 του κανονισμού αυτού έχουν το δικαίωμα να ζητούν αποζημίωση για τις ζημιές που υπέστησαν συνεπεία της εφαρμογής των εν λόγω νόμων ή μέτρων (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 39).
- 21 Για τον ίδιο σκοπό της προστασίας των συμφερόντων των προσώπων τα οποία αφορά το άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96, το άρθρο 2 του ίδιου αυτού κανονισμού προβλέπει ότι, «[ό]ταν τα οικονομικά ή/και χρηματοπιστωτικά συμφέροντα των αναφερόμενων στο [εν λόγω] άρθρο 11 προσώπων θίγονται, άμεσα ή έμμεσα, από τους [νόμους του παραρτήματος] ή από τα μέτρα που βασίζονται σ' αυτούς ή απορρέουν από αυτούς, τα εν λόγω πρόσωπα ενημερώνουν την Επιτροπή εντός 30 ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία απέκτησαν τις πληροφορίες αυτές».
- 22 Τέλος, το άρθρο 9 του κανονισμού 2271/96 μεριμνά για την αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων αυτών, απαιτώντας από τα κράτη μέλη να καθορίσουν τις κυρώσεις που θα επιβάλλονται σε περίπτωση παράβασης των εν λόγω κανόνων, οι οποίες κυρώσεις πρέπει να είναι

αποτελεσματικές, ανάλογες προς την παράβαση και αποτρεπτικές. Τέτοιες κυρώσεις πρέπει, επομένως, να προβλέπονται, ειδικότερα, όταν ένα πρόσωπο από εκείνα τα οποία αφορά το ως άνω άρθρο 11 παραβαίνει την απαγόρευση του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, σκέψη 40).

- 23 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των σκέψεων πρέπει να εξετασθούν οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης

- 24 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει. Κατ' αυτήν, η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς τις αιτιολογικές σκέψεις της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, καθόσον δεν έλαβε υπόψη την κατάσταση της προσφεύγουσας, αλλά μόνον την κατάσταση της παρεμβαίνουσας, διατύπωσε δε τα άρθρα 1 και 3 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης κατά τρόπο αμφίσημο και ακατανόητο, όσον αφορά το χρονικό και το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης καθώς και τις προϋποθέσεις εφαρμογής της. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι θα έπρεπε να της παρασχεθεί η δυνατότητα να κατανοήσει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, ως πρόσωπο το οποίο η απόφαση αυτή αφορά και θίγει. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στη δεύτερη και στην τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση, των οποίων η αιτιολογία είναι σχεδόν πανομοιότυπη. Επιπλέον, η δεύτερη και η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση περιέχουν διάταξη σχετικά με την πρόωρη λήξη τους, η οποία είναι αόριστη και ακατανόητη.
- 25 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.
- 26 Το άρθρο 296 ΣΛΕΕ ορίζει ότι οι νομικές πράξεις που εκδίδονται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να αιτιολογούνται.
- 27 Κατά πάγια νομολογία σχετικά με την υποχρέωση αιτιολόγησης που απορρέει από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, η αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξης και να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2017, Αναγνωστάκης κατά Επιτροπής, C-589/15 P, EU:C:2017:663, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 28 Επιπλέον, όπως προκύπτει επίσης από πάγια νομολογία, η απαίτηση αιτιολόγησης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξης πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2017, Αναγνωστάκης κατά Επιτροπής, C-589/15 P, EU:C:2017:663, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 29 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να εκτιμηθούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών.

- 30 Κατά πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης όσον αφορά τις αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 31 Πλην όμως, αφενός, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν βάζει συγκεκριμένα κατά κάποιου τμήματος των προσβαλλόμενων αποφάσεων, ούτε καν κατά κάποιας αιτιολογικής σκέψης τους, αλλά περιορίζεται στη διατύπωση ενός γενικού ισχυρισμού στερούμενου οποιασδήποτε ακρίβειας και συγκεκριμένου χαρακτήρα. Περαιτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων αναφέρονται τόσο στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση των εν λόγω αποφάσεων όσο και στα στοιχεία που έλαβε υπόψη η Επιτροπή στο πλαίσιο αυτό και βάσει των οποίων το οικείο θεσμικό όργανο αποφάσισε να παράσχει την επίδικη άδεια στην παρεμβαίνουσα.
- 32 Αφετέρου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με τις αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη θέση της, αλλά μόνον τη θέση της παρεμβαίνουσας, επισημαίνεται ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν αφορούν την αιτιολογία των εν λόγω αποφάσεων αλλά το βάσιμό τους και αλληλεπικαλύπτονται με τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου και του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, οπότε θα συνεξεταστούν κατωτέρω με τα επιχειρήματα αυτά. Το ίδιο ισχύει και για τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν τα στοιχεία τα οποία, κατά την άποψή της, εσφαλμένως έλαβε υπόψη η Επιτροπή.
- 33 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι καμία έλλειψη ή ανεπάρκεια αιτιολογίας δεν μπορεί να διαπιστωθεί όσον αφορά τις αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 34 Κατά δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα παραπονείται για τη διατύπωση των άρθρων των προσβαλλόμενων αποφάσεων, καθόσον τα άρθρα αυτά δεν καθιστούν δυνατή την κατανόηση του καθ' ύλην και του χρονικού πεδίου εφαρμογής των εν λόγω αποφάσεων καθώς και των προϋποθέσεων εφαρμογής τους. Ειδικότερα, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αφορούν τα άρθρα 1 και 3 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, καθώς και το άρθρο 4 της δεύτερης και της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης.
- 35 Όσον αφορά, πρώτον, το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής των προσβαλλόμενων αποφάσεων και τις προϋποθέσεις εφαρμογής τους, το άρθρο 1 των εν λόγω αποφάσεων έχει ως εξής:

«Επιτρέπεται στην [παρεμβαίνουσα] να συμμορφωθεί προς ορισμένους νόμους των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής [που μνημονεύονται στο παράρτημα] [...] στο μέτρο που τούτο είναι αναγκαίο για:

1. να δεσμεύει τους τίτλους ή τα κεφάλαια τα οποία φυλάσσει ή των οποίων είναι θεματοφύλακας και να αρνείται να εκτελέσει πληρωμές ή οποιαδήποτε άλλη σχετική εντολή·
2. να αρνείται να συμπεριλάβει κάθε νέο τίτλο στο σύστημά της για την εκκαθάριση τίτλων· και
3. να δεσμεύει όλα τα κέρδη από μετοχές εταιριών, συμπεριλαμβανομένων των μερισμάτων, των τόκων, του τιμήματος εξαγοράς ή παρόμοιων πληρωμών ή εισπραχθέντων τόκων·

όταν [η παρεμβαίνουσα] γνωρίζει, ή έχει σοβαρούς λόγους να υποπτεύεται ότι, σε διαφορετική περίπτωση, [η προσφεύγουσα] θα απήλαυε οποιασδήποτε υπηρεσίας ή θα συμμετείχε σε αυτήν, άμεσα ή έμμεσα.»

- 36 Η εν λόγω διάταξη προσδιορίζει λεπτομερώς, στο πρώτο εδάφιο της, κατ' αρχάς, τους νόμους του παραρτήματος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής προς τους οποίους επιτρέπεται να συμμορφωθεί η παρεμβαίνουσα. Ο προσδιορισμός αυτός ουδόλως πάσχει έλλειψη αιτιολογίας και, άλλωστε, η προσφεύγουσα δεν διατυπώνει συναφώς καμία συγκεκριμένη αντίρρηση.
- 37 Εν συνεχεία, στα σημεία 1 έως 3, η εν λόγω διάταξη παραθέτει τις μορφές συμπεριφοράς την οποία η παρεμβαίνουσα επιτρέπεται να υιοθετεί κατά παρέκκλιση από τον κανόνα, ως αποτέλεσμα της επίδικης άδειας, ήτοι, κατ' ουσίαν, να «δεσμεύει» ορισμένα περιουσιακά στοιχεία και να «αρνείται» ορισμένες συναλλαγές, αντί να παρέχει τις υπηρεσίες που θα παρείχε κανονικά. Η παράθεση αυτή ουδόλως πάσχει έλλειψη αιτιολογίας ως προς το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της διάταξης, η δε προσφεύγουσα δεν διατυπώνει εξάλλου καμία συγκεκριμένη αντίρρηση συναφώς, πλην όσον αφορά το χρονικό πεδίο εφαρμογής της συμπεριφοράς αυτής, ζήτημα το οποίο θα εξεταστεί κατωτέρω σε σχέση με το χρονικό πεδίο εφαρμογής της άδειας (βλ. σκέψη 46 κατωτέρω).
- 38 Τέλος, στο δεύτερο εδάφιο της, η εν λόγω διάταξη καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να υιοθετηθούν οι ως άνω μορφές συμπεριφοράς που παρεκκλίνουν από τον κανόνα, ήτοι όταν η παρεμβαίνουσα «γνωρίζει» ή «έχει σοβαρούς λόγους να υποπτεύεται» ότι, σε διαφορετική περίπτωση, η προσφεύγουσα θα απήλαυε «οποιασδήποτε υπηρεσίας» (ή θα συμμετείχε σε αυτήν), άμεσα ή έμμεσα.
- 39 Η προσφεύγουσα παραπονείται για ορισμένες εκφράσεις που περιέχονται στο δεύτερο εδάφιο.
- 40 Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι εκφράσεις «σοβαρούς λόγους να υποπτεύεται» και «οποιαδήποτε υπηρεσία» που χρησιμοποιεί η Επιτροπή δεν καθιστούν την εν λόγω διάταξη ανακριβή ή ακατανόητη. Πράγματι, από το γράμμα του δεύτερου εδαφίου της επίμαχης διάταξης, σε συνδυασμό με το έτερο εδάφιο της ίδιας διάταξης, καθίσταται κατανοητό ποιες είναι οι υπηρεσίες τις οποίες αφορούν οι επιτρεπόμενες συμπεριφορές και ποιες είναι οι καθοριζόμενες προϋποθέσεις.
- 41 Αφενός, από το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις προβλέπουν τη δυνατότητα της παρεμβαίνουσας να στηριχθεί σε «σοβαρούς λόγους να υποπτεύεται» δεν προκύπτει καμία έλλειψη ή ανεπάρκεια της αιτιολογίας των αποφάσεων αυτών. Πράγματι, όπως συνάγεται από το άρθρο 1 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, η έννοια «σοβαροί λόγοι να υποπτεύεται» που χρησιμοποιείται στο δεύτερο εδάφιο της εν λόγω διάταξης παρέχει στην παρεμβαίνουσα τη δυνατότητα να εκτιμά ότι η προσφεύγουσα απολαύει ορισμένων υπηρεσιών (ή συμμετέχει σε αυτές), χωρίς να πρέπει κατ' ανάγκη να είναι βέβαιη γι' αυτό, στηριζόμενη σε υπόνοια που θεμελιώνεται σε σοβαρούς λόγους. Επομένως, δεν υφίσταται καμία αμφισημία ως προς το ζήτημα αυτό.
- 42 Αφετέρου, ούτε η χρήση του όρου «οποιαδήποτε υπηρεσία» στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, των προσβαλλόμενων αποφάσεων προκαλεί αβεβαιότητα. Βεβαίως, η Επιτροπή δεν πραγματοποίησε διασταυρούμενη παραπομπή στο πρώτο εδάφιο της ίδιας διάταξης ούτε στις υπηρεσίες του εν λόγω εδαφίου. Εντούτοις, η εν λόγω φράση δεν μπορεί να ερμηνευθεί, εκτός του πλαισίου της, υπό την έννοια ότι αναφέρεται σε οποιαδήποτε υπηρεσία, η οποία δεν έχει καμία σχέση με τις υπηρεσίες και τις συμπεριφορές που διαλαμβάνονται στην ίδια διάταξη. Πράγματι, από πλευράς οικονομίας της διάταξης αυτής, η οποία αποτελεί εξάλλου ενιαία φράση, η έκφραση «οποιαδήποτε υπηρεσία» μπορεί να νοηθεί αποκλειστικά και μόνον ως αναφερόμενη στις υπηρεσίες που συνήθως παρέχονται από την παρεμβαίνουσα και αποτελούν το αντικείμενο των

παρεκκλινουσών από τον κανόνα μορφών συμπεριφοράς που προσδιορίζονται στο πρώτο εδάφιο, τούτο δε όταν η προσφεύγουσα απολαύει αυτών ή συμμετέχει σε αυτές, άμεσα ή έμμεσα. Επομένως, δεν υφίσταται καμία δυσχέρεια κατανόησης όσον αφορά το σημείο αυτό.

- 43 Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την αιτιολογία των προσβαλλόμενων αποφάσεων όσον αφορά τον καθορισμό του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής τους και των προϋποθέσεων εφαρμογής τους.
- 44 Όσον αφορά, δεύτερον, το χρονικό πεδίο εφαρμογής των προσβαλλόμενων αποφάσεων, κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 3 καθεμιάς από τις εν λόγω αποφάσεις αναφέρει ότι «[η] απόφαση αυτή ισχύει για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών από την ημερομηνία της κοινοποίησής της».
- 45 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το χρονικό πεδίο εφαρμογής των προσβαλλόμενων αποφάσεων καθορίζεται σαφώς από το άρθρο 3 αυτών, χωρίς να μπορεί να διαπιστωθεί συναφώς καμία έλλειψη αιτιολογίας ή ακρίβειας. Πράγματι, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει σαφώς ότι καθεμία από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις και, επομένως, η επίδικη άδεια, ισχύει για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης των αποφάσεων.
- 46 Εν συνεχεία, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η επίδικη άδεια καλύπτει συμπεριφορές που εφαρμόστηκαν ή κεφάλαια που αποκτήθηκαν πριν από τη παροχή της, αρκεί η επισήμανση ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη κατανόηση του περιεχομένου της άδειας. Πράγματι, από το άρθρο 1 των προσβαλλόμενων αποφάσεων, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 των ίδιων αποφάσεων, προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια ισχύος των αποφάσεων αυτών, η παρεμβαίνουσα επιτρέπεται να υιοθετεί τις συμπεριφορές που προσδιορίζονται στο εν λόγω άρθρο 1 και, ως εκ τούτου, να μην παρέχει ορισμένες υπηρεσίες εφόσον η προσφεύγουσα θα μπορούσε να απολαύει των υπηρεσιών αυτών ή να μετέχει σε αυτές, άμεσα ή έμμεσα. Εν ολίγοις, κατά τη διάρκεια αυτού ακριβώς του δωδεκάμηνου διαστήματος ισχύος, επιτρέπεται στην παρεμβαίνουσα να «δεσμεύει» τα περιουσιακά στοιχεία ή να «αρνείται» τις πράξεις που μνημονεύονται στο άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, τούτο δε ανεξαρτήτως της ημερομηνίας κατά την οποία περιήλθε αυτή ή η προσφεύγουσα στην κατοχή των συγκεκριμένων περιουσιακών στοιχείων ή κατά την οποία ζητήθηκαν οι εν λόγω πράξεις. Επομένως, δεν υφίσταται καμία αβεβαιότητα ως προς τη σχετική αιτιολογία.
- 47 Τέλος, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της προβαλλόμενης αοριστίας του άρθρου 4 της δεύτερης και της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, και μάλιστα κατά του προβαλλόμενου ακατανόητου χαρακτήρα του σε συνδυασμό με το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης. Τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να εξεταστούν στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.
- 48 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 4 της δεύτερης και της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης δεν πάσχει τα ελαττώματα που προβάλλει η προσφεύγουσα, εξεταζόμενο τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης.
- 49 Αφενός, το άρθρο 4 της δεύτερης και της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης διευκρινίζει ότι καθεμία από τις εν λόγω αποφάσεις παύει αμέσως να εφαρμόζεται αν, και από την ημερομηνία κατά την οποία, η προσφεύγουσα διαγραφεί από τον κατάλογο SDN κατά την έννοια των νόμων

του παραρτήματος που μνημονεύονται στο άρθρο 1 των εν λόγω αποφάσεων ή αν η εξωεδαφική εφαρμογή των εν λόγω νόμων του παραρτήματος στα πρόσωπα που διαλαμβάνονται στο άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96 «ανασταλεί, εγκαταλειφθεί» ή «παύσει με άλλον τρόπο». Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η εν λόγω διάταξη δεν είναι αόριστη. Το πρώτο μέρος αυτής αφορά σαφώς την περίπτωση κατά την οποία η προσφεύγουσα δεν περιλαμβάνεται πλέον η ίδια στον κατάλογο SDN, προβλέποντας ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, οι εν λόγω αποφάσεις παύουν αμέσως να εφαρμόζονται. Συναφώς, η λέξη «αμέσως» δεν δημιουργεί καμία αβεβαιότητα, αλλά συνεπάγεται ότι η εν λόγω παύση επέρχεται αυτοδικαίως κατά την ημερομηνία διαγραφής της προσφεύγουσας από τον κατάλογο SDN με απόφαση των Ηνωμένων Πολιτειών, χωρίς να απαιτούνται περαιτέρω μέτρα ή έλεγχοι. Το ίδιο εξάλλου ισχύει, σύμφωνα με το δεύτερο μέρος του εν λόγω άρθρου 4, όταν, κατ' ουσίαν, πάντοτε με απόφαση των Ηνωμένων Πολιτειών, οι νόμοι του παραρτήματος παύουν να έχουν εξωεδαφική εφαρμογή εντός της Ένωσης.

- 50 Αφετέρου, ούτε η διάρθρωση του εν λόγω άρθρου 4 με το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης παρουσιάζει δυσχέρειες κατανόησης. Η δεύτερη περίοδος της τελευταίας αυτής διάταξης αναφέρει ότι, αν, κατά τη διάρκεια του δωδεκάμηνου διαστήματος ισχύος της απόφασης αυτής, μια «συμφωνία» έχει ως αποτέλεσμα την αναστολή, την εγκατάλειψη ή την παύση, εν όλω ή εν μέρει, της εξωεδαφικής εφαρμογής των νόμων του παραρτήματος επί των προσώπων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96, η Επιτροπή οφείλει να εξετάσει αμελλητί, αν οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση εξακολουθούν να ισχύουν ή αν συντρέχουν λόγοι για την τροποποίηση ή την κατάργηση της απόφασης αυτής. Επομένως, αντιθέτως προς το άρθρο 4 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της ίδιας απόφασης δεν αφορά μονομερή ενέργεια των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά τα αποτελέσματα μιας «συμφωνίας» όπως είναι, κατά τα διαλαμβανόμενα στην αιτιολογική σκέψη 29 της ίδιας απόφασης, η πυρηνική συμφωνία με το Ιράν. Επιπλέον, κατ' αντιδιαστολή προς την περίπτωση την οποία αφορά το εν λόγω άρθρο 4, τα αποτελέσματα της σύναψης μιας τέτοιας «συμφωνίας» επί της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης δεν είναι άμεσα ή αυτοδίκαια, αλλά εναπόκειται στην Επιτροπή να καθορίσει την επιρροή την οποία ασκεί η συμφωνία επί της απόφασης αυτής.
- 51 Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την αιτιολογία των προσβαλλόμενων αποφάσεων όσον αφορά τον καθορισμό του χρονικού πεδίου εφαρμογής τους.
- 52 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι καμία έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να διαπιστωθεί όσον αφορά τα άρθρα των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 53 Ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 2271/96

- 54 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, παρέχοντας άδεια με αναδρομική ισχύ, παρέβη το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Ούτε ο κανονισμός αυτός ούτε ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2018/1101 της Επιτροπής, της 3ης Αυγούστου 2018, για τον καθορισμό των κριτηρίων εφαρμογής του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2271/96 (ΕΕ 2018, L 199 I, σ. 7), προβλέπουν τέτοια αναδρομική ισχύ, η οποία επίσης αποκλείεται από το επεξηγηματικό σημείωμα της Επιτροπής, με τίτλο «Ερωτήσεις και Απαντήσεις: έγκριση της επικαιροποίησης της νομοθεσίας θωράκισης», της 7ης Αυγούστου 2018

(ΕΕ 2018, C 277 I, σ. 4). Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) ότι η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση έχει αναδρομική ισχύ. Η δεύτερη και η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση επίσης δεν οριοθετούνται επαρκώς χρονικά. Εκτός αυτού, μολονότι οι τελευταίες αυτές αποφάσεις περιέχουν διάταξη σχετική με την πρόωρη λήξη τους, η απουσία της οποίας από την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση θα έπρεπε να επιφέρει την ακύρωσή της, η συγκεκριμένη διάταξη δεν καθιστά σαφέστερη την κατάσταση.

- 55 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.
- 56 Πρώτον, αρκεί να επισημανθεί ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε εσφαλμένες παραδοχές. Πράγματι, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν προκύπτει ότι αυτές έχουν αναδρομική ισχύ. Αντιθέτως, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 44 έως 46 ανωτέρω, το άρθρο 3 καθεμίας από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις αναφέρει σαφώς ότι οι αποφάσεις αυτές ισχύουν από την ημερομηνία της κοινοποίησής τους, τούτο δε μόνο για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών, και επομένως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν αναδρομικά αποτελέσματα ή ότι δεν οριοθετούνται χρονικώς. Εξάλλου, οι αιτιολογικές σκέψεις των εν λόγω αποφάσεων οι οποίες εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή καθόρισε το εν λόγω χρονικό διάστημα ισχύος δεν περιέχουν κανένα στοιχείο που να υποδηλώνει ότι οι αποφάσεις αυτές έχουν αναδρομική ισχύ.
- 57 Συνεπώς, η επίδικη άδεια δεν έχει αναδρομική ισχύ και δεν καλύπτει συμπεριφορές που έλαβαν χώρα πριν από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος των προσβαλλόμενων αποφάσεων και, ειδικότερα, της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά μόνον συμπεριφορές που έλαβαν χώρα μετά την ημερομηνία αυτή.
- 58 Εξάλλου, το γεγονός ότι, κατά την προσφεύγουσα, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει την αντίθετη άποψη ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) δεν ασκεί συναφώς επιρροή, δεδομένου ότι το πεδίο εφαρμογής των προσβαλλόμενων αποφάσεων μπορεί να καθοριστεί μόνο σε συνάρτηση με το σχετικό νομικό πλαίσιο, το περιεχόμενό τους και την πρόθεση του συντάκτη τους.
- 59 Ομοίως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η παρεμβαίνουσα δέσμευσε αδικαιολόγητα τα περιουσιακά στοιχεία της ίδιας πριν λάβει την επίδικη άδεια, αφενός, και το επιχείρημα της παρεμβαίνουσας ότι η δική της συμπεριφορά δεν έπρεπε να θεωρηθεί αντίθετη προς την απαγόρευση του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 χωρίς να ληφθούν υπόψη τόσο το γεγονός ότι βρισκόταν εν εξελίξει διαδικασία παροχής άδειας όσο και η έκβαση της διαδικασίας αυτής, αφετέρου, στερούνται επίσης σημασίας αμφότερα στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, η οποία άπτεται αποκλειστικώς της νομιμότητας των προσβαλλόμενων αποφάσεων, και όχι της συμπεριφοράς της παρεμβαίνουσας. Κατά τα λοιπά, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει κατά πόσον η συμπεριφορά της παρεμβαίνουσας αντίκειται στον κανονισμό 2271/96.
- 60 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η απουσία, στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, διάταξης σχετικής με την πρόωρη λήξη της απόφασης αυτής, όπως η διάταξη του άρθρου 4 της δεύτερης και της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης ή η διάταξη του άρθρου 3, πρώτο εδάφιο, της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να επιφέρει την ακύρωση της εν λόγω πρώτης απόφασης. Πράγματι, από κανένα εκ των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορεί να συναχθεί ότι η έλλειψη τέτοιας διάταξης συνεπάγεται, αυτή καθεαυτήν, την έλλειψη νομιμότητας της πρώτης προσβαλλόμενης

απόφασης. Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι, μολονότι δεν υπήρχε τέτοια διάταξη, η Επιτροπή είχε την ευχέρεια να ανακαλέσει την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως αν το απαιτούσε η μεταβολή των συνθηκών.

61 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε πλάνη εκτιμήσεως

62 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν άσκησε την εξουσία της εκτιμήσεως ή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως, διότι, αφενός, δεν έλαβε υπόψη την κατάσταση και τα συμφέροντα της προσφεύγουσας ούτε τα αποτελέσματα της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης επί της ίδιας, ενώ η προσφεύγουσα, συνεπεία της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, βρισκόταν σε πλήρη αδυναμία να ασκήσει τη δραστηριότητά της. Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ούτε το ζήτημα αν υπήρχαν λιγότερο επαχθή μέσα ούτε το δικαίωμα αποκατάστασης της προκληθείσας ζημίας. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν έπρεπε να έχει λάβει υπόψη, όπως έπραξε με την αιτιολογική σκέψη 15 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα άσκησε αγωγή κατά της παρεμβαίνουσας ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν), διότι η άσκηση του δικαιώματός της ένδικης προστασίας δεν πρέπει να τη ζημιώσει.

63 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η παρεμβαίνουσα δεν της παρέχει καμία υπηρεσία. Επιπλέον, από τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 15 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή γνώριζε ότι η παρεμβαίνουσα παρέβαινε τον κανονισμό 2271/96.

64 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή δεν έκανε χρήση της εξουσίας της εκτιμήσεως και δεν προέβη σε έλεγχο αναλογικότητας ούτε και όσον αφορά τη δεύτερη και την τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση, παραλείποντας ιδίως να λάβει υπόψη τη λιγότερο αυστηρή εφαρμογή των κυρώσεων. Κατά την προσφεύγουσα, η δεύτερη και η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζονται επίσης σε μη επαληθευμένα και μη τεκμηριωμένα στοιχεία, καθώς και σε μη κρίσιμα στοιχεία και σε μονομερή παρουσίαση ορισμένων πραγματικών περιστατικών.

65 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

66 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα διατυπώνει διάφορες αντιρρήσεις κατά των εκτιμήσεων που περιέχονται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Επιπλέον, στο μέτρο που, στο πλαίσιο των λοιπών λόγων της προσφυγής, η προσφεύγουσα βάλλει επίσης κατά ορισμένων εκτιμήσεων που περιέχονται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, όλα τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να εξεταστούν από κοινού κατωτέρω.

67 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα βάλλει κατά των προσβαλλόμενων αποφάσεων για τον λόγο κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα συμφέροντά της, αλλά μόνον εκείνα της παρεμβαίνουσας.

68 Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 προβλέπει ότι η παροχή άδειας για τη συμμόρφωση προς τους νόμους του παραρτήματος εξαρτάται από την προϋπόθεση η μη τήρηση των νόμων αυτών να βλάπτει σοβαρά τα συμφέροντα του αιτούντος την άδεια ή τα συμφέροντα της Ένωσης. Επομένως, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει ότι η Επιτροπή πρέπει να εξετάζει μόνον τα δύο αυτά συμφέροντα

προκειμένου να διαπιστώνει αν βλάπτονται σοβαρά από τη μη τήρηση των νόμων του παραρτήματος, ώστε να είναι ενδεχομένως δυνατή η παροχή άδειας. Αντιθέτως, η εν λόγω διάταξη δεν μνημονεύει τα συμφέροντα του τρίτου τον οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα της τρίτης χώρας (στο εξής: τρίτος τον οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα) σε σχέση με τα οποία ο αιτών ζητεί να του επιτραπεί να συμμορφωθεί προς τους νόμους του παραρτήματος. Αν η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να συμπεριλάβει τα συμφέροντα ενός τέτοιου τρίτου στα συμφέροντα που πρέπει να συνεκτιμώνται στο πλαίσιο της εν λόγω αξιολόγησης, θα το είχε επισημάνει ρητώς, αντί να αναφερθεί αποκλειστικά και μόνο στα συμφέροντα της Ένωσης και στα συμφέροντα του αιτούντος.

- 69 Περαιτέρω, το άρθρο 4 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 απαριθμεί τα μη σωρευτικά κριτήρια τα οποία η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη, μεταξύ άλλων, κατά την αξιολόγηση αίτησης για την παροχή άδειας. Η διάταξη αυτή αναφέρεται επίσης μόνο στα προστατευόμενα συμφέροντα που μνημονεύονται στο άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, ήτοι στα συμφέροντα του αιτούντος και στα συμφέροντα της Ένωσης, και δεν αναφέρει ούτε τον τρίτο τον οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα ούτε, κατά μείζονα λόγο, τα συμφέροντά του. Επιπλέον, κανένα από τα κριτήρια που θέτει η εν λόγω διάταξη δεν κάνει λόγο για συνεκτίμηση των συμφερόντων του εν λόγω τρίτου ούτε για στάθμιση των συμφερόντων του με εκείνα του αιτούντος ή της Ένωσης. Εξάλλου, το γεγονός ότι το άρθρο 4, στοιχείο ιδ', του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 αναφέρεται σε «κάθε άλλο σχετικό παράγοντα» δεν μπορεί να συνεπάγεται διαφορετική ερμηνεία και τη συνεκτίμηση στοιχείων ξένων τόσο προς το γράμμα όσο και προς το πνεύμα του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 και, ως εκ τούτου, τα στοιχεία αυτά δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της εφαρμογής της διάταξης αυτής.
- 70 Τέλος, όπως προκύπτει από την πέμπτη και την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2271/96, καθώς και από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 15 ανωτέρω, ο εν λόγω κανονισμός αποσκοπεί στην προστασία μόνον της κατεστημένης έννομης τάξης, αφενός, και των συμφερόντων της Ένωσης και των φυσικών ή νομικών προσώπων που ασκούν τα δικαιώματά τους δυνάμει της Συνθήκης ΛΕΕ, αφετέρου.
- 71 Μολονότι ενδέχεται, βεβαίως, ο τρίτος τον οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα να είναι πρόσωπο καλυπτόμενο από το άρθρο 11 του κανονισμού 2271/96 και, ως εκ τούτου, να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής ορισμένων διατάξεων του κανονισμού αυτού, όπως το άρθρο 2, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα, στο πλαίσιο της εφαρμογής της εξαίρεσης του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, να λαμβάνονται υπόψη άλλα συμφέροντα πλην των προβλεπόμενων από την εν λόγω διάταξη και, επομένως, δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο αυτό.
- 72 Επομένως, από το νομικό πλαίσιο που διέπει την παροχή άδειας δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 προκύπτει ότι η Επιτροπή, όταν αξιολογεί αίτηση παροχής άδειας υποβληθείσα δυνάμει της εν λόγω διάταξης, δεν υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα, όπως είναι τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον κατάλογο SDN, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα.
- 73 Η διαπίστωση αυτή αντιστοιχεί, εξάλλου, στην περιλαμβανόμενη στο σημείο 73 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα G. Hogan στην υπόθεση Bank Melli Iran (C-124/20, EU:C:2021:386), κατά την οποία το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 «δεν προβλέπει ότι, κατά τη λήψη απόφασης για τη χορήγηση της απαλλαγής αυτής, [η Επιτροπή] πρέπει να λάβει υπόψη τα συμφέροντα τρίτων».

- 74 Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως παρέλειψε να λάβει υπόψη τα συμφέροντά της, δεν στηρίζεται βασίμως σε κανένα στοιχείο που να απορρέει από το σχετικό νομικό πλαίσιο προκειμένου να τεκμηριώσει το επιχείρημά της. Ειδικότερα, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 69 ανωτέρω, το άρθρο 4 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101, το οποίο επικαλέστηκε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ουδόλως επιρρωννύει την επιχειρηματολογία της.
- 75 Κατά συνέπεια, από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως μη λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντά της.
- 76 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα βάλλει κατά των προσβαλλόμενων αποφάσεων για τον λόγο κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη δυνατότητα εφαρμογής λιγότερο επαχθών εναλλακτικών λύσεων ούτε τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να προβάλλει δικαίωμα αποζημίωσης.
- 77 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι το σχετικό νομικό πλαίσιο δεν επιβάλλει τέτοιες υποχρεώσεις στην Επιτροπή.
- 78 Όπως προκύπτει από το άρθρο 3 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101, η εξέταση της Επιτροπής συνίσταται στην εξακρίβωση του κατά πόσον τα αποδεικτικά στοιχεία που διαβίβασε ο αιτών και, ενδεχομένως, τα συμπληρωματικά στοιχεία που ζήτησε από αυτόν η Επιτροπή καθιστούν δυνατόν να συναχθεί, υπό το πρίσμα των κριτηρίων του άρθρου 4 του ίδιου κανονισμού, ότι, σε περίπτωση μη τήρησης των νόμων του παραρτήματος, τα συμφέροντα του αιτούντος ή της Ένωσης θα υποστούν σοβαρή βλάβη, κατά την έννοια του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Από το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 προκύπτει επίσης ότι το αποτέλεσμα του ελέγχου αυτού ακολουθεί, κατ' ουσίαν, μια δυαδική λογική: εάν η Επιτροπή καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επέλευση σοβαρής ζημίας στα εν λόγω συμφέροντα δεν αποδεικνύεται επαρκώς, καταρτίζει σχέδιο απόφασης περί απόρριψης της αίτησης· εάν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επέλευση μιας τέτοιας ζημίας αποδεικνύεται επαρκώς, καταρτίζει σχέδιο απόφασης περί παροχής της άδειας, στην οποία περιλαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα. Επομένως, από το σχετικό νομικό πλαίσιο δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή, αφού επιληφθεί αίτησης για την παροχή άδειας και αφού καταλήξει στο τελευταίο αυτό συμπέρασμα, οφείλει να εξετάσει αν υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις σε σχέση με την παροχή της άδειας.
- 79 Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο που να απορρέει από το σχετικό νομικό πλαίσιο προκειμένου να τεκμηριώσει το επιχείρημά της.
- 80 Επιπλέον, η ενδεχόμενη ύπαρξη εναλλακτικών λύσεων λιγότερο επαχθών για τα συμφέροντα των τρίτων δεν ασκεί, εν πάση περιπτώσει, επιρροή. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 68 έως 75 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα των τρίτων κατά την αξιολόγηση αίτησης για την παροχή άδειας. Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν όφειλε να εξετάσει αν υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις λιγότερο επαχθείς για την προσφεύγουσα.
- 81 Για τους ίδιους λόγους, η Επιτροπή ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει αν η προσφεύγουσα μπορούσε να προβάλει ενδεχόμενο δικαίωμα αποζημίωσης, ζήτημα που δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της αξιολόγησης αίτησης για την παροχή άδειας βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96.

- 82 Εκτός αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν εξακρίβωσε αν η παρεμβαίνουσα είχε επιχειρήσει να «διευκρινίσει την κατάσταση» με τις αμερικανικές αρχές. Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρινίζει ποιο είναι το θεμέλιο μιας τέτοιας υποχρέωσης, εξάλλου αρκετά αόριστα διατυπωμένης, την οποία φέρεται ότι υπέχει Επιτροπή. Επομένως, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπείχε αυτή την υποχρέωση εξακρίβωσης.
- 83 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα δεν παρείχε καμία υπηρεσία στην προσφεύγουσα αλλά μάλλον στην τράπεζα θεματοφυλακής της προσφεύγουσας, αρκεί η επισήμανση ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα στηρίζεται σε αποσπασματική ερμηνεία του περιεχομένου της επίδικης άδειας. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 38 και 42 ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αφορούν τις υπηρεσίες τις οποίες προσφέρει η παρεμβαίνουσα και των οποίων απολαύει η προσφεύγουσα (ή στις οποίες συμμετέχει η προσφεύγουσα) άμεσα ή έμμεσα, συμπεριλαμβανομένων των υπηρεσιών οι οποίες δεν προσφέρονται άμεσα στην προσφεύγουσα, αλλά των οποίων απολαύει η προσφεύγουσα (ή στις οποίες συμμετέχει η προσφεύγουσα) ακόμη και έμμεσα.
- 84 Κατά συνέπεια, από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη ορισμένα κρίσιμα στοιχεία στο πλαίσιο της εκ μέρους της αξιολόγησης των αιτήσεων της παρεμβαίνουσας για την παροχή άδειας.
- 85 Κατά τρίτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ορισμένες εκτιμήσεις που περιέχονται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Αφενός, πρόκειται για τη συνεκτίμηση, στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση, της αγωγής που άσκησε η προσφεύγουσα ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν). Αφετέρου, πρόκειται για τη συνεκτίμηση, με τη δεύτερη και την τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση, στοιχείων φερόμενων ως μη κρίσιμων ή απορρεόντων από μονομερή παρουσίαση των πραγματικών περιστατικών.
- 86 Πρώτον, το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα γεγονός ότι, στην αιτιολογική σκέψη 15 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή μνημόνευσε την αγωγή που άσκησε η προσφεύγουσα ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα συμφέροντα της προσφεύγουσας ούτε, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι η μνεία της εν λόγω αγωγής της προκάλεσε ζημία στο πλαίσιο της αξιολόγησης στην οποία προέβη η Επιτροπή ή ότι η Επιτροπή είχε λάβει γνώση τυχόν παράβασης από την παρεμβαίνουσα του κανονισμού 2271/96. Πράγματι, από την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, στην αιτιολογική σκέψη 15, η Επιτροπή αρκέστηκε να υπενθυμίσει τα στοιχεία που επικαλέστηκε η παρεμβαίνουσα προς στήριξη της αίτησής της, χωρίς να προβεί σε σχετική εκτίμηση. Επομένως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στηρίζονται σε εσφαλμένες παραδοχές και σε εντελώς αβάσιμους ισχυρισμούς.
- 87 Δεύτερον, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της αιτιολογικής σκέψης 16 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, με την οποία η Επιτροπή αναφέρθηκε στο περιεχόμενο της αίτησης για την παροχή άδειας που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα όσον αφορά, ειδικότερα, ορισμένα στοιχεία που αυτή επικαλέστηκε προκειμένου να αποδείξει ότι θα μπορούσε να διατρέξει κινδύνους στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πρόκειται, ειδικότερα, για διακανονισμούς μιας «αδελφής επιχείρησης» της παρεμβαίνουσας με τις αμερικανικές αρχές και για έρευνες εκκρεμείς ενώπιον των αρχών αυτών. Η Επιτροπή παρέπεμψε στους ως άνω κινδύνους και στα ως άνω στοιχεία στο πλαίσιο της εκτίμησής της που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 22 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης. Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία αυτά μνημονεύονταν, κατ' ουσίαν, και στις αιτιολογικές σκέψεις 22 έως 25 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης.

- 88 Αντιθέτως όμως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα στοιχεία αυτά δεν στερούνται κρισιμότητας και η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως στηριζόμενη σε αυτά. Αφενός, μολονότι τα στοιχεία αυτά, στον βαθμό που αφορούν δύο διαδικασίες του 2014, δεν είναι ούτε πολυάριθμα ούτε πρόσφατα, καθιστούν παρά ταύτα εφικτό να αποδειχθεί ότι ο κίνδυνος επιβολής κυρώσεων (ή η υποχρέωση σύναψης διακανονισμών για την αποφυγή τέτοιων κυρώσεων) ήταν υπαρκτός στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αφετέρου, το γεγονός ότι τα στοιχεία αυτά αφορούν μια «αδελφή επιχείρηση» της παρεμβαίνουσας, και όχι την ίδια την παρεμβαίνουσα, δεν αναιρεί την ανάλυση της Επιτροπής. Πράγματι, όπως υπογραμμίζει το θεσμικό αυτό όργανο, το άρθρο 4, στοιχείο γ', του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 προβλέπει ρητώς ότι, προκειμένου να εκτιμήσει τη σύνδεση με τη χώρα που θέσπισε τους νόμους του παραρτήματος, η Επιτροπή μπορεί να λάβει υπόψη, «για παράδειγμα», το γεγονός ότι ο αιτών «διαθέτει» «μητρικές» ή «θυγατρικές εταιρείες», όπερ συνεπάγεται ότι εξίσου κρίσιμος είναι και ο κίνδυνος που διατρέχει μια «αδελφή επιχείρηση» της παρεμβαίνουσας.
- 89 Εξάλλου, το γεγονός ότι, στις υποσημειώσεις 8 και 9 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή εσφαλμένως μνημόνευσε την παρεμβαίνουσα αντί της «αδελφής επιχείρησής της» σε σχέση με τα εν λόγω στοιχεία συνιστά, εν προκειμένω, παραδρομή, η οποία δεν επηρεάζει την κατανόηση της εν λόγω απόφασης και δεν είναι ικανή να κλονίσει τη νομιμότητά της, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της αιτιολογικής σκέψης 16 καθώς εξάλλου και των αιτιολογικών σκέψεων 22 έως 25 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης.
- 90 Τρίτον, η προσφεύγουσα αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 24 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης (της οποίας ένα τμήμα περιλαμβανόταν ήδη στην αιτιολογική σκέψη 16 της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης) και στις υποσημειώσεις της 15 και 16, σχετικά με την εξέλιξη της κατάστασης στις Ηνωμένες Πολιτείες μετά την εκλογή του νέου Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής το 2020. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν έλαβε δεόντως υπόψη το γεγονός ότι οι κυρώσεις κατέστησαν λιγότερο αυστηρές τον Φεβρουάριο του 2022 και στήριξε την εκτίμησή της σε ένα μόνον άρθρο του Τύπου.
- 91 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη φερόμενη λιγότερο αυστηρή εφαρμογή των κυρώσεων των Ηνωμένων Πολιτειών δεν είναι τεκμηριωμένα και, αφετέρου, ότι, στην αιτιολογική σκέψη 16 της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης καθώς και στις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 25 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή έλαβε όντως υπόψη την εξέλιξη της γενικής κατάστασης στις Ηνωμένες Πολιτείες καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι, παρά την εξέλιξη αυτή, δεν είχε επέλθει καμία μεταβολή στην ουσία και στην εφαρμογή των κυρώσεων των Ηνωμένων Πολιτειών κατά του Ιράν. Άλλωστε, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, κατά τον χρόνο έκδοσης καθεμιάς από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η προσφεύγουσα εξακολουθούσε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο SDN.
- 92 Κατά συνέπεια, από κανένα επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως.
- 93 Ως εκ τούτου, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης

- 94 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η γενική αρχή που απορρέει από το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), δυνάμει της οποίας τα πρόσωπα που θίγονται από ένα μέτρο έχουν δικαίωμα ακρόασης, είναι εφαρμοστέα σε αυτήν ως πρόσωπο που επηρεάζεται δυσμενώς κατ' έμμεσο τρόπο από την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά τη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή δεν της παρέσχε το δικαίωμα ακρόασης και, επομένως, τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση δεν μνημονεύει την κατάσταση της ούτε το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα δέσμευσε τα περιουσιακά της στοιχεία χωρίς σχετική άδεια. Αν η Επιτροπή την είχε ακούσει, θα είχε αποκλείσει την αναδρομική ισχύ της άδειας. Η προσφεύγουσα δεν ακούστηκε όσον αφορά τους «σοβαρούς λόγους» που μνημονεύονται στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει παράβαση ουσιώδους τύπου και ότι η παράβαση αυτή πρέπει να συνεπάγεται την ακύρωση της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης.
- 95 Απαντώντας στην Επιτροπή, η οποία υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε τηρήσει την υποχρέωση ενημέρωσης που υπείχε από το άρθρο 2 του κανονισμού 2271/96, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η εν λόγω διάταξη δεν είναι δεσμευτική και, επομένως, δεν μπορεί να έχει δυσμενείς συνέπειες για τους επιχειρηματίες. Επιπλέον, ελλείψει πληροφοριών, οι επιχειρηματίες αδυνατούν να υποβάλουν παρατηρήσεις επί αιτήσεως για την παροχή άδειας, ενώ η ίδια έλαβε εξάλλου γνώση της άδειας αυτής μετά την παροχή της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εξάντλησε επίσης το σύνολο των διαθέσιμων μέσων έννομης προστασίας, κατά την έννοια, μεταξύ άλλων, του άρθρου 2 του κανονισμού 2271/96, απευθυνόμενη σε αρμόδια αρχή κράτους μέλους. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μόνον υποθέσεις μπορούσε να κάνει ως προς το ζήτημα αν η Επιτροπή θα είχε εκδώσει διαφορετική απόφαση.
- 96 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Hogan στην υπόθεση *Bank Mellat Iran* (C-124/20, EU:C:2021:386) δεν προκύπτει ότι δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των τρίτων. Η άρνηση της παρεμβαίνουσας να μεταβιβάσει τα μερίσματα και να πωλήσει τους τίτλους στέρησε από την προσφεύγουσα κάθε δραστηριότητα και αξία. Τέλος, η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει ότι υπέβαλε καταγγελία ενώπιον της *Hauptzollamt Gießen* (κεντρικής τελωνειακής υπηρεσίας του Gießen, Γερμανία) και της *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (ομοσπονδιακής αρχής χρηματοπιστωτικής εποπτείας, Γερμανία) και επισημαίνει ότι δεν υφίσταται καμία διάταξη που να διέπει τον τρόπο παροχής στις εθνικές αρχές των πληροφοριών που διαλαμβάνονται στο άρθρο 2 του κανονισμού 2271/96.
- 97 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η δεύτερη και η τρίτη προσβαλλόμενη απόφαση ενέχουν τις ίδιες πλημμέλειες. Επομένως, τα επιχειρήματά της ισχύουν και για τις τρεις προσβαλλόμενες αποφάσεις, δεδομένου ότι η Επιτροπή παρέλειψε να την ακούσει και να την ενημερώσει όσον αφορά όλες αυτές τις αποφάσεις. Εξάλλου, δεδομένου ότι δεν είχε λάβει γνώση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, η προσφεύγουσα αναγκάστηκε να προβεί σε δαπανηρές ενέργειες κατά πλειόνων οικονομικών φορέων.
- 98 Στο πλαίσιο της πρότασης αποδεικτικού μέσου της 17ης Μαρτίου 2023, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προέβη σε ακρόαση τρίτου θιγόμενου από περιοριστικά μέτρα στο πλαίσιο ανάλογης διαδικασίας παροχής άδειας, διεξαγόμενης βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, τούτο δε χωρίς υποχρεώσεις εμπιστευτικότητας. Οι

περιστάσεις αυτές καταδεικνύουν ότι η ακρόαση των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα, όπως η προσφεύγουσα, είναι αναγκαία και επιβεβλημένη για την Επιτροπή, με δεδομένο ότι η διαφοροποίηση των τρίτων αυτών δεν προβλέπεται από τον κανονισμό 2271/96 και είναι, επομένως, παράνομη.

- 99 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα αυτά.
- 100 Ο σεβασμός του δικαιώματος ακρόασης συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται σήμερα στο άρθρο 41 του Χάρτη, το οποίο διασφαλίζει το δικαίωμα χρηστής διοίκησης (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψεις 64 και 65).
- 101 Συγκεκριμένα, η παράγραφος 2 του άρθρου 41 προβλέπει ότι το δικαίωμα χρηστής διοίκησης περιλαμβάνει, ιδίως, το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση προτού ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του.
- 102 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα της, η διάταξη αυτή έχει γενική εφαρμογή. Το δικαίωμα ακρόασης πρέπει να γίνεται σεβαστό σε κάθε διαδικασία δυνάμενη να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξης, ακόμη και όταν η εφαρμοστέα ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς την τήρηση μιας τέτοιας διατύπωσης. Το εν λόγω δικαίωμα διασφαλίζει σε κάθε πρόσωπο τη δυνατότητα να γνωστοποιεί λυσιτελώς και αποτελεσματικώς την άποψή του, κατά τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας και πριν από την έκδοση οποιασδήποτε απόφασης δυνάμενης να επηρεάσει δυσμενώς τα συμφέροντά του (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 67).
- 103 Τούτου λεχθέντος, επισημαίνεται επίσης ότι το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη επιτρέπει περιορισμούς στην άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται με αυτόν, περιλαμβανομένου του δικαιώματος ακρόασης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41. Εντούτοις, το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη απαιτεί κάθε περιορισμός να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο του επίμαχου θεμελιώδους δικαιώματος. Επιπλέον, απαιτεί, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, ένας τέτοιος περιορισμός να είναι αναγκαίος και να ανταποκρίνεται πραγματικά σε σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 71).
- 104 Επιπλέον, η ύπαρξη προσβολής του δικαιώματος ακρόασης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης, ιδίως σε συνάρτηση με τη φύση της οικείας πράξης, το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Σεπτεμβρίου 2013, G. και R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, σκέψη 34, και της 9ης Φεβρουαρίου 2017, M, C-560/14, EU:C:2017:101, σκέψη 33).
- 105 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των αρχών πρέπει να εξετασθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.
- 106 Επισημαίνεται ευθύς εξ αρχής ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το άρθρο 2 του κανονισμού 2271/96 δεν ασκεί καμία επιρροή συναφώς. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ο τρίτος ο οποίος δεν την έχει ενημερώσει δυνάμει της εν λόγω διάταξης «χάνει» το δικαίωμά του ακρόασης στο πλαίσιο διαδικασίας διεξαγόμενης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο

εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 στερείται παντελώς ερείσματος, δεδομένου ότι η διαδικασία ενημέρωσης που προβλέπει η πρώτη διάταξη διακρίνεται από τη διαδικασία παροχής άδειας που προβλέπει η δεύτερη διάταξη.

- 107 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι ούτε ο κανονισμός 2271/96 ούτε ο εκτελεστικός κανονισμός 2018/1101 προβλέπουν, στο πλαίσιο της διαδικασίας για την έκδοση απόφασης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, συμμετοχή των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα (όπως οι τρίτοι που περιλαμβάνονται στον κατάλογο SDN, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας) και σε σχέση με τους οποίους ένας αιτών (όπως η παρεμβαίνουσα) επιδιώκει να του επιτραπεί να συμμορφωθεί προς τους νόμους του παραρτήματος. Πράγματι, οι ως άνω κανονισμοί δεν προβλέπουν κανέναν διαδικαστικό ρόλο για τους εν λόγω τρίτους, οι οποίοι ούτε ενημερώνονται ούτε ακούγονται από την Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης απόφασης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96.
- 108 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι το σχετικό νομικό πλαίσιο δεν προβλέπει την ακρόαση των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα ως ουσιώδη διαδικαστική προϋπόθεση άρρηκτα συνδεδεμένη με την ορθή διαμόρφωση ή έκφραση της βούλησης της αρχής που εξέδωσε την πράξη (πρβλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2022, Επιτροπή κατά Freistaat Bayern κ.λπ., C-167/19 P και C-171/19 P, EU:C:2022:176, σκέψη 89), είναι απορριπτέο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το γεγονός ότι δεν έτυχε ακρόασης συνιστά, εν προκειμένω, παράβαση ουσιώδους τύπου που πρέπει να συνεπάγεται, ως τέτοια, την ακύρωση των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 109 Παρά ταύτα, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 102 ανωτέρω, ακόμη και αν η εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς δικαίωμα ακρόασης, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι τρίτοι τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα να μπορούν να επικαλεστούν το δικαίωμα αυτό στο πλαίσιο της διαδικασίας που καταλήγει στην έκδοση απόφασης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, αν μια τέτοια απόφαση τους επηρεάζει δυσμενώς.
- 110 Εντούτοις, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 103 ανωτέρω, η άσκηση του δικαιώματος ακρόασης μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς. Εν προκειμένω δε, κατά την Επιτροπή, υπάρχουν πολλά στοιχεία εγγενή στο σύστημα που καθιερώνει ο κανονισμός 2271/96 τα οποία δικαιολογούν τη μη ακρόαση, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα. Επομένως, πρέπει να κριθεί αν ένας τέτοιος περιορισμός του δικαιώματος ακρόασης, ο οποίος προκύπτει από το σχετικό νομικό πλαίσιο και τον οποίο επικαλείται, κατ' ουσίαν, η Επιτροπή, μπορεί να γίνει δεκτός κατά την έννοια της εν λόγω νομολογίας.
- 111 Πρώτον, όπως προκύπτει από την εξέταση του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η απουσία, εντός του σχετικού νομικού πλαισίου, διατάξεων που να προβλέπουν δικαίωμα των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα να ακουστούν (σκέψη 107 ανωτέρω) εντάσσεται σε ένα σύστημα το οποίο δεν προβλέπει τη συνεκτίμηση των συμφερόντων των εν λόγω τρίτων όταν η Επιτροπή αξιολογεί αίτηση για την παροχή άδειας υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Εν ολίγοις, ο νομοθέτης της Ένωσης επέλεξε να θεσπίσει ένα σύστημα στο πλαίσιο του οποίου δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των εν λόγω τρίτων και οι τρίτοι αυτοί δεν πρέπει να συμμετέχουν στις διαδικασίες που διεξάγονται δυνάμει της ως άνω διάταξης.

- 112 Πράγματι, οι αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή επιτρέπει παρεκκλίσεις δυνάμει της διάταξης αυτής αποσκοπούν στην αποτροπή του ενδεχομένου, υπό ειδικές και δεόντως αιτιολογημένες περιστάσεις (αιτιολογική σκέψη 5 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101), να προκληθεί σοβαρή ζημία στα συμφέροντα της Ένωσης ή του αιτούντος λόγω της μη τήρησης των νόμων του παραρτήματος. Επομένως, η έκδοση απόφασης βάσει της εν λόγω διάταξης ανταποκρίνεται σε σκοπούς γενικού συμφέροντος συνιστάμενους στην προστασία των συμφερόντων της Ένωσης ή των προσώπων που ασκούν τα δικαιώματά τους δυνάμει της Συνθήκης ΛΕΕ από τις σοβαρές ζημίες που θα μπορούσαν να προκληθούν εξαιτίας της μη τήρησης των νόμων του παραρτήματος. Εξάλλου, εν προκειμένω, σε καθεμία από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή ολοκλήρωσε την εκτίμησή της υπογραμμίζοντας ότι η παροχή της άδειας ήταν σύμφωνη όχι μόνο με τους σκοπούς του κανονισμού 2271/96, αλλά και με τους σκοπούς γενικής πολιτικής της Ένωσης (βλ. αιτιολογική σκέψη 38 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, αιτιολογική σκέψη 18 της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης και αιτιολογική σκέψη 27 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης), όπερ δεν αμφισβητείται, αυτό καθεαυτό από την προσφεύγουσα.
- 113 Στο πλαίσιο αυτό, όπως υπογραμμίζουν η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα, η άσκηση δικαιώματος ακρόασης από τους τρίτους τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα στην επίμαχη διαδικασία όχι μόνο δεν θα ήταν σύμφωνη με τους σκοπούς γενικού συμφέροντος που επιδιώκει το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, αλλά θα μπορούσε επίσης να θέσει σε κίνδυνο την επίτευξη των σκοπών αυτών, οι οποίοι έγκεινται στην προστασία των συμφερόντων της Ένωσης ή των προσώπων που ασκούν τα δικαιώματά τους δυνάμει της Συνθήκης ΛΕΕ. Πράγματι, όπως εξηγεί η Επιτροπή, η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος θα μπορούσε να προκαλέσει ανεξέλεγκτη διάδοση πληροφοριών. Μεταξύ άλλων, τούτο θα μπορούσε να παράσχει στις αρχές της τρίτης χώρας που θέσπισε τους νόμους του παραρτήματος τη δυνατότητα να λάβουν γνώση του γεγονότος ότι ορισμένο πρόσωπο ζήτησε άδεια κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης και ότι, κατά συνέπεια, ενδέχεται να συμμορφωθεί ή να μη συμμορφωθεί προς την εξωεδαφική νομοθεσία της εν λόγω τρίτης χώρας, πράγμα που θα συνεπαγόταν κινδύνους ερευνών και κυρώσεων σε βάρος του προσώπου αυτού και, ως εκ τούτου, βλάβης των συμφερόντων του και, κατά περίπτωση, της Ένωσης. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ο κίνδυνος αυτός εξακολουθεί να υφίσταται ιδίως για τα πρόσωπα που έχουν ζητήσει άδεια χωρίς να τη λάβουν, τα οποία, δεδομένου ότι οφείλουν να συμμορφωθούν προς την απαγόρευση του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, κινδυνεύουν να στοχοποιηθούν μέσω ερευνών και να υποστούν κυρώσεις από την τρίτη χώρα.
- 114 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο περιορισμός του δικαιώματος ακρόασης των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης απόφασης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 αποτελεί απόρροια του συστήματος που θέσπισε ο νομοθέτης της Ένωσης με τον εν λόγω κανονισμό και είναι αναγκαίος για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού αυτού.
- 115 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι κανένα στοιχείο εγγενές στην προσωπική κατάσταση των εν λόγω τρίτων δεν συγκαταλέγεται άμεσα μεταξύ των στοιχείων που πρέπει να περιλαμβάνει η αίτηση για την παροχή άδειας κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 («[ο]ι αιτήσεις περιλαμβάνουν το όνομα και τα στοιχεία επικοινωνίας των αιτούντων, αναφέρουν τις ακριβείς διατάξεις της καταχωρημένης εξωεδαφικής νομοθεσίας ή την επακόλουθη ενέργεια που διακυβεύεται και περιγράφουν το πεδίο εφαρμογής της έγκρισης που ζητείται και τη ζημία που θα προκαλούσε η μη συμμόρφωση») ή μεταξύ των κριτηρίων που λαμβάνει υπόψη η Επιτροπή κατά την αξιολόγηση μιας τέτοιας αίτησης, κατά την έννοια του άρθρου 4 του ίδιου κανονισμού. Βεβαίως, μολονότι το άρθρο 4, στοιχείο ιδ', του κανονισμού

αυτού αναφέρεται σε «κάθε άλλο σχετικό παράγοντα», η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αναφέρεται στην προσωπική κατάσταση των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα. Πράγματι, σκοπός των κριτηρίων του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού είναι να εκτιμηθεί το ενδεχόμενο πρόκλησης σοβαρής ζημίας στα προστατευόμενα συμφέροντα που διαλαμβάνονται στο άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96. Τα συμφέροντα των εν λόγω τρίτων δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της εν λόγω εκτίμησης (βλ. σκέψεις 68 έως 72 ανωτέρω).

- 116 Εξάλλου, εν προκειμένω, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή και όπως προκύπτει από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα μνημονεύεται στις αποφάσεις αυτές μόνο στο μέτρο που περιλαμβάνεται στον κατάλογο SDN ή που γίνεται σχετική αναφορά σε αυτή στις αιτήσεις της παρεμβαίνουσας για την παροχή άδειας (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 12 έως 14, καθώς και άρθρο 1 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, αιτιολογικές σκέψεις 11, 12 και 21, καθώς και άρθρα 1 και 4 της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης, και αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 13 και 31, καθώς και άρθρα 1 και 4 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης) και ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη κανένα στοιχείο εγγενές στην προσωπική κατάστασή της στο πλαίσιο της εκτίμησης των προϋποθέσεων του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96 υπό το πρίσμα των κριτηρίων του άρθρου 4 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1101 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 16 έως 38 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, αιτιολογικές σκέψεις 14 έως 18 της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης και αιτιολογικές σκέψεις 20 έως 27 της τρίτης προσβαλλόμενης απόφασης).
- 117 Εξ αυτών προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του συστήματος που καθιερώνει ο κανονισμός 2271/96, όσον αφορά ειδικότερα την έκδοση απόφασης δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, οι τρίτοι τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα δεν δύνανται να προβάλουν σφάλματα ή στοιχεία σχετικά με την προσωπική τους κατάσταση τα οποία θα συνηγορούσαν υπέρ του να ληφθεί ή να μη ληφθεί τέτοια απόφαση, ή να έχει η απόφαση αυτή ορισμένο περιεχόμενο.
- 118 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν προκύπτει ότι ο περιορισμός του δικαιώματος ακρόασης των τρίτων τους οποίους αφορούν τα περιοριστικά μέτρα στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, λαμβανομένων υπόψη του σχετικού νομικού πλαισίου και των σκοπών που αυτό επιδιώκει, είναι δυσανάλογος και δεν σέβεται το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού.
- 119 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζουν η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα, μια απόφαση λαμβανόμενη δυνάμει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, όπως οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, απλώς παρέχει στον αιτούντα την άδεια να συμμορφωθεί προς τους νόμους του παραρτήματος χωρίς να παραβιάζει την απαγόρευση του πρώτου εδαφίου της ίδιας διάταξης. Δεδομένου ότι η ως άνω άδεια δεν απαλλάσσει τον αιτούντα από την υποχρέωση τήρησης του εθνικού δικαίου και, κατά περίπτωση, των λοιπών σχετικών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, η εκ μέρους του αιτούντος υιοθέτηση των συμπεριφορών που κρίθηκαν ως επιτρεπόμενες μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου, ιδίως στο πλαίσιο εθνικής διοικητικής διαδικασίας ή ένδικης διαφοράς, τόσο βάσει του εθνικού δικαίου όσο και υπό το πρίσμα των άλλων σχετικών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης.
- 120 Από το σύνολο των ανωτέρω στοιχείων, τα οποία είναι εγγενή στη φύση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, στο πλαίσιο της έκδοσής τους και στους νομικούς κανόνες που διέπουν το σχετικό θέμα, προκύπτει ότι ο περιορισμός του δικαιώματος ακρόασης ο οποίος απορρέει από το σχετικό νομικό πλαίσιο και τον οποίο επικαλείται, κατ' ουσίαν, η Επιτροπή είναι, υπό τις συγκεκριμένες

περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, δικαιολογημένος κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 103 ανωτέρω, καθόσον είναι αναγκαίος και αναλογικός υπό το πρίσμα των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός 2271/96 και, ειδικότερα, το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού. Επομένως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να ακούσει την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση των εν λόγω αποφάσεων.

- 121 Εξάλλου, το γεγονός το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα με την πρόταση αποδεικτικού μέσου της 17ης Μαρτίου 2023, ότι δηλαδή η Επιτροπή, μετά τη διεξαγωγή της επ' ακροατηρίου συζητήσεως στην υπό κρίση υπόθεση, άκουσε άλλον τρίτο θιγόμενο από περιοριστικά μέτρα στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας παροχής άδειας διεξαγόμενης βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2271/96, δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Πράγματι, όχι μόνον δεν έχουν διαπιστωθεί με σαφήνεια οι περιστάσεις υπό τις οποίες η Επιτροπή φέρεται να άκουσε άλλον τρίτο ή να ήρθε σε επαφή με αυτόν στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας, αλλά, επιπλέον, το γεγονός που επικαλείται η προσφεύγουσα είναι μεταγενέστερο της έκδοσης των προσβαλλόμενων αποφάσεων και επομένως δεν ασκεί καμία επιρροή υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης.
- 122 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν προσέβαλε το δικαίωμα ακρόασης της προσφεύγουσας.
- 123 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή όφειλε να ακούσει την προσφεύγουσα εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η προσβολή του δικαιώματος ακρόασης συνεπάγεται την ακύρωση της απόφασης που ελήφθη κατά το πέρας της σχετικής διοικητικής διαδικασίας μόνον αν, ελλείψει της πλημμέλειας αυτής, η εν λόγω διαδικασία θα μπορούσε να έχει καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 124 Συναφώς, δεν μπορεί να επιβληθεί στον προσφεύγοντα που προβάλλει προσβολή του δικαιώματός του ακρόασης η υποχρέωση να αποδείξει ότι η απόφαση του οικείου θεσμικού οργάνου της Ένωσης θα ήταν διαφορετική, αλλά μόνον ότι το ενδεχόμενο αυτό δεν αποκλείεται απολύτως (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 106).
- 125 Το ζήτημα αυτό πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Επιτροπή κατά RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, σκέψη 107).
- 126 Εν προκειμένω, όμως, από τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα δεν μπορεί να συναχθεί ότι, αν είχε τύχει ακρόασης κατά τη διοικητική διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, δεν αποκλείεται απολύτως το ενδεχόμενο να είχαν διαφορετικό περιεχόμενο οι αποφάσεις αυτές.
- 127 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αν είχε ακουστεί, η Επιτροπή δεν θα είχε παράσχει την επίδικη άδεια με αναδρομική ισχύ. Εντούτοις, το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη παραδοχή, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η επίδικη άδεια που παρέσχε η Επιτροπή με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν έχει αναδρομική ισχύ.
- 128 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η παρεμβαίνουσα ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) σχετικά με την έλλειψη νομικού δεσμού μεταξύ τους αντιφάσκουν προς τις

προσβαλλόμενες αποφάσεις. Ωστόσο, η προσφεύγουσα αδυνατεί να εξηγήσει πώς θα μπορούσε να έχει αμυνθεί καλύτερα κατά τη διάρκεια των διοικητικών διαδικασιών που κατέληξαν στην έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι, με το επιχείρημα αυτό, η προσφεύγουσα είχε την πρόθεση να επισημάνει ότι θα μπορούσε να έχει προβάλει, ενώπιον της Επιτροπής, ότι δεν είχε νομικό δεσμό με την παρεμβαίνουσα, όπως φέρεται να υποστήριξε η τελευταία ενώπιον του Landgericht Frankfurt am Main (περιφερειακού δικαστηρίου Φρανκφούρτης επί του Μάιν), πρέπει να σημειωθεί ότι ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν θα είχε καμία επιρροή στο περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αφορούν επίσης τις υπηρεσίες που δεν προσφέρονται άμεσα στην προσφεύγουσα, των οποίων απολαύει η προσφεύγουσα (ή στις οποίες συμμετέχει η προσφεύγουσα) ακόμη και έμμεσα.

- 129 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι θα μπορούσε να έχει ενημερώσει την Επιτροπή ότι η παρεμβαίνουσα είχε δεσμεύσει τα κεφάλαιά της πριν καν ακόμη λάβει την επίδικη άδεια, κατά παράβαση του κανονισμού 2271/96. Επομένως, η προσφεύγουσα φαίνεται να υποστηρίζει ότι μια τέτοια άδεια δεν θα είχε παρασχεθεί σε αιτούντα ο οποίος παρέβη τον κανονισμό 2271/96. Ανεξαρτήτως, όμως, του γεγονότος ότι δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει αν η παρεμβαίνουσα δέσμευσε τα κεφάλαια της προσφεύγουσας χωρίς άδεια, κατά παράβαση του κανονισμού 2271/96, αρκεί η επισημάνση ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να προβάλει τέτοιο ισχυρισμό ενώπιον της Επιτροπής, ο ισχυρισμός αυτός ουδόλως θα μπορούσε να έχει επηρεάσει το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων. Πράγματι, από κανένα στοιχείο του κανονισμού 2271/96 δεν προκύπτει ότι ένα πρόσωπο το οποίο παρέβη την απαγόρευση του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού δεν μπορεί να λάβει άδεια κατά την έννοια του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού. Τέλος, δεδομένου ότι η επίδικη άδεια που παρέσχε η Επιτροπή με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν έχει αναδρομική ισχύ, δεν αφορά τυχόν προηγούμενες συμπεριφορές του αιτούντος.
- 130 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη δυνατότητα εφαρμογής εναλλακτικών μηχανισμών. Εντούτοις, αφενός, η προσφεύγουσα αδυνατεί να επισημάνει σε ποιους εναλλακτικούς μηχανισμούς θα μπορούσε να έχει επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής αν είχε τύχει ακρόασης καθώς και ποια επιρροή θα μπορούσε να έχει ασκήσει τούτο στο περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων και αρκείται στη μνεία, κατά τρόπο αόριστο και μη τεκμηριωμένο, ενός μηχανισμού με την ονομασία «INSTEX», του οποίου την επιρροή αμφισβητεί εξάλλου η Επιτροπή. Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο της εξέτασης του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, από το σχετικό νομικό πλαίσιο δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή όφειλε να εξετάσει ή να λάβει υπόψη την ύπαρξη εναλλακτικών μηχανισμών. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να προβάλει ένα τέτοιο επιχείρημα κατά τη διοικητική διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, δεν αποδείχθηκε ότι το επιχείρημα αυτό θα μπορούσε να επηρεάσει το περιεχόμενο των εν λόγω αποφάσεων.
- 131 Εξάλλου, το επιχείρημα που ανέπτυξε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δηλαδή θα μπορούσε να έχει διατυπώσει εποικοδομητικές προτάσεις σε μια προσπάθεια εξεύρεσης συμβιβασμού που θα καθιστούσε εφικτή, μεταξύ άλλων, την αναδιάρθρωση του χαρτοφυλακίου της και την ικανοποίηση των αναγκών της παρεμβαίνουσας, είναι επίσης αλυσιτελές, δεδομένου ότι αφορά τις σχέσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της παρεμβαίνουσας, και όχι το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων.

- 132 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι δεν ακούστηκε και δεν ενημερώθηκε για τις προσβαλλόμενες αποφάσεις την υποχρέωσε να ασκήσει δαπανηρά ένδικα βοηθήματα κατά πλειόνων οικονομικών φορέων προκειμένου να επιτύχει την καταβολή των μερισμάτων της ή ακόμη και για λάβει απλώς πληροφορίες σχετικά με το καθεστώς τους. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι ισχυρισμοί αυτοί είναι αληθείς, πράγμα που δεν αποκείται στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά την προσβολή του δικαιώματος ακρόασης της προσφεύγουσας κατά τη διοικητική διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, καθόσον δεν αφορούν το ζήτημα αν το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων θα μπορούσε να είναι διαφορετικό.
- 133 Έκτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη μόνον τα συμφέροντα της παρεμβαίνουσας και όχι και τα δικά της. Αρκεί όμως να επισημανθεί ότι τα επιχειρήματα αυτά αλληλεπικαλύπτονται με τα προβληθέντα στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν. Πράγματι, αφενός, όπως προκύπτει από την εξέταση του λόγου αυτού, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τα εν λόγω συμφέροντα. Αφετέρου, δεν αποδείχθηκε ότι, αν είχε παρασχεθεί στην προσφεύγουσα η δυνατότητα να προβάλλει τα συμφέροντά της ενώπιον της Επιτροπής, το γεγονός αυτό θα μπορούσε να έχει επηρεάσει το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 134 Έβδομον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν ακούστηκε όσον αφορά τους «σοβαρούς λόγους» που έλαβε υπόψη η Επιτροπή, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 14 και στο άρθρο 1 της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης, προκειμένου να θεμελιώσει την παροχή της επίδικης άδειας. Αρκεί όμως να επισημανθεί ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία των προσβαλλόμενων αποφάσεων, καθόσον η Επιτροπή δεν θεμελίωσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις στην ύπαρξη «σοβαρών λόγων». Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 41 ανωτέρω, η έννοια των «σοβαρών λόγων» χρησιμοποιήθηκε στο άρθρο 1 των προσβαλλόμενων αποφάσεων προκειμένου να καθοριστούν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της άδειας που παρέσχε η Επιτροπή.
- 135 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να τύχει ακρόασης κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, από τα επιχειρήματα που αυτή προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορεί να συναχθεί ότι, αν είχε ακουστεί, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις θα μπορούσαν να έχουν διαφορετικό περιεχόμενο.
- 136 Εκτός αυτού, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή, προκειμένου να σεβαστεί το δικαίωμά της ακρόασης, όφειλε να έχει δημοσιεύσει τουλάχιστον το διατακτικό των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 137 Χωρίς όμως να χρειάζεται να κριθεί το παραδεκτό της αιτίασης αυτής, το οποίο αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αρκεί η επισήμανση ότι από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπείχε τέτοια υποχρέωση δημοσίευσης, δεδομένου άλλωστε ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται καμία σχετική διάταξη προς στήριξη της αιτίασης αυτής. Πράγματι, τέτοια υποχρέωση δημοσίευσης δεν απορρέει από την υποσημείωση 40 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα G. Hogan στην υπόθεση Bank Mellī Iran (C-124/20, EU:C:2021:386), την οποία παρέθεσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ενώ οι συμφυείς με την παρούσα ένδικη διαδικασία κανόνες και περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα με τα δικόγραφα της στερούνται λυσιτέλειας. Επιπλέον, η δημοσίευση των προσβαλλόμενων αποφάσεων μετά την έκδοσή τους δεν είναι ικανή να

επηρεάσει την άσκηση ενδεχόμενου δικαιώματος ακρόασης της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που καταλήγει στην εν λόγω έκδοση και, κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα από το οποίο να μπορεί να συναχθεί το αντίθετο. Για τους ίδιους λόγους, και στο πλαίσιο της φερόμενης προσβολής του δικαιώματος ακρόασης κατά τη διοικητική διαδικασία, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, εναλλακτικώς, η Επιτροπή όφειλε να της έχει γνωστοποιήσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις μετά την έκδοσή τους.

- 138 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να δημοσιεύσει ή να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τις προσβαλλόμενες αποφάσεις μετά την έκδοσή τους, διέπραξε οποιαδήποτε διαδικαστική πλημμέλεια δυνάμενη να έχει ως συνέπεια την προσβολή του δικαιώματος ακρόασης της προσφεύγουσας.
- 139 Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 140 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το παραδεκτό της, επί του οποίου ερωτήθηκαν οι διάδικοι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, δικαιολογείται, χάριν της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, η επί της ουσίας απόρριψη της προσφυγής χωρίς προηγούμενη απόφαση επί του παραδεκτού της (πρβλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).

Επί των δικαστικών εξόδων

- 141 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.
- 142 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Η IFIC Holding AG φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**
- 3) Η Clearstream Banking AG φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

van der Woude

Μαρκουλλή

Frimodt Nielsen

Szwarcz

Norkus

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 2023.

(υπογραφές)